

за тѣхнитѣ помощници и младитѣ военни началници. Левски преди 5—6 години бѣ основалъ навсѣкжде народни комитети и самъ щѣше да поведе народа. За жалость, турцитѣ го уловиха и погубиха . . .

Вестъта за пристигнали гости се разпространява бързо като по телеграфна жица. Още пѣтницитѣ не си отпочинали, търсятъ ги вече много хора.

Никой не пита, отъ где е дошелъ новиятъ човѣкъ. Всѣки знае, че той носи новини. Нашиятъ народъ е любознателенъ. Такива сж не само мъжетѣ но и женитѣ. Всѣки очаква нѣщо ново и важно. На първо мѣсто при пѣтника стигатъ учителитѣ и свещеницитѣ; на второ мѣсто еснафитѣ и търговцитѣ; на трето мѣсто селянитѣ и на четвърто мѣсто нѣкои добри чорбаджии. Свиква се тайно събрание. Непознатитѣ излизатъ предъ всички, казватъ си името и предлагатъ: всички присѣтствуващи тука, да дадатъ клетва, че нѣма никому да кажатъ това, което чуятъ. Работата е народна. Отъ всѣкиго се иска вѣрность, любовъ и смѣлость въ борбата за добиване народна свобода.

Свещеникътъ изважда отъ подмишницата епитрахилъ, евангелие и кръстъ, пристигналиятъ апостолъ изважда пистолетъ или кама — слагатъ ги на масата. Свещеникътъ произнася клетвата, всѣки повтаря: *заклевамъ се!* и цѣлува евангелието, кръста и камата. Тѣй всички се „кръщаватъ въ народното дѣло“.

Като се извърши този обредъ, пристигналиятъ апостолъ казва: сега вие образувате *Народенъ комитетъ*. Изберете си председателъ, касиеръ, пощенецъ и тайна полиция. Заповѣдта му се изпълнява.

— Братя българи! — добавя апостолътъ въодушевено. Ние идемъ отъ Влашко. Изпратени сме отъ *Новото българско правителство* да ви кажемъ да се пригответе, защото презъ пролѣтътъ ще се вдигне цѣлиятъ български народъ и ще поиска да бжде свободенъ отъ турска власть. Стига вече робство!